

Arrest

nr. 206 649 van 9 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 april 2018.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2018.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 8 juni 2018 waaruit blijkt dat de zaak wordt uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HAUQUIER die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoeker om internationale bescherming (hierna: verzoeker) dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van (oud) artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. (Oud) Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast rust in dit geval bijgevolg op verzoeker.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing in de eerste plaats op verschillende elementen die, zo oordeelt hij, de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas op de helling zetten. De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als zou hij vanaf zijn twaalfde alleen in huis hebben gewoond en hij op zichzelf was aangewezen komt door verschillende vaststellingen op de helling te staan, zo stelt de commissaris-generaal die voorts opmerkt dat ook bij de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden geaardheid een aantal kanttekeningen dienen te worden gemaakt.

Verzoeker haalt hoe dan ook, zo wordt in de beslissing vervolgens vastgesteld, geen overtuigende feiten of elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij voor de door hem aangehaalde problemen met zijn neven, of voor eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt tot slot vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers tot het beknopt uiteenzetten van enkele theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken en bekritisieren van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

4.3. In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker dat “hij vreest door zijn neven vermoord te worden vanwege schande te brengen over zijn familie door middel van zijn homoseksuele betrekkingen met een andere jongen”.

Verzoeker betwist en bekritiseert in zijn verzoekschrift weliswaar, doch hij ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal in dit verband op goede grond het volgende vaststelt:

“Hoe dan ook heeft u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw neven – of voor eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. U verklaarde geen bescherming te kunnen krijgen van de Albanese autoriteiten en verwees naar de voetballer Ballist Morina (die in 2014 met een drone de vlag van Albanië over het stadion van Belgrado liet vliegen tijdens de Europese kwalificatiewedstrijd tussen Servië - Albanië) en een persoon die op klaarlichte dag voor een politiecommissariaat werd vermoord waarna de dader wist te ontsnappen (CGVS, p. 21-22). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat uit deze twee zaken geenszins besloten kan worden tot een onwil van de Albanese autoriteiten om u hulp en/of bescherming te bieden. Deze zaken hebben immers in geen enkel opzicht iets te maken met uw problemen en bieden zodoende ook geen afdoende uitleg waarom u zich in geval van problemen niet tot de Albanese autoriteiten zou kunnen richten en de Albanese autoriteiten u geen hulp/ bescherming zouden bieden. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Uit dezelfde informatie blijkt dat LGBTI klacht kunnen indienen en dat de politie, ten aanzien van wie sensibiliseringsinitiatieven worden georganiseerd opdat zij op professionelere wijze zou kunnen omgaan met de LGBTI-gemeenschap, optreedt naar aanleiding van fysiek of psychisch geweld ten aanzien van de LGBTI. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Hier kan aan worden toegevoegd dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal duidelijk wordt dat de Albanese overheid in de afgelopen jaren aanzienlijke inspanningen heeft geleverd ter inclusie en bescherming van LGBTI-persoon. Zo blijkt vooreerst dat Albanië sinds 2010 één van de meest progressieve antidiscriminatiewetten van de regio heeft die expliciet de rechten van LGBTI-persoon in Albanië verdedigt. In 2013 stemde het Albanese Parlement twee wetten waarin strenge straffen bepaald worden voor door homohaat ingegeven misdaden en voor het verspreiden van homofobe informatie. In mei 2015 nam het Parlement een resolutie aan over de bescherming van de rechten en vrijheden van personen die tot de LGBTI-gemeenschap behoren, waarin onder meer opgeroepen wordt tot een nationaal actieplan, verdere wetswijzigingen, en andere maatregelen ter ondersteuning van de rechten van de LGBTI-gemeenschap. Een jaar later keurde het Albanese Parlement een nationaal actieplan voor de periode 2016-2020 goed. Homofobe uitspraken van (hooggeplaatste) politici werden in het verleden scherp veroordeeld door de burgermaatschappij en de regering. Desalniettemin blijkt dat de Albanese maatschappij inderdaad nog steeds erg conservatief is en dat veel mensen homofob en transfoob gedrag vertonen, hetgeen soms aanleiding geeft tot fysiek en/of psychisch geweld ten aanzien van LGBTI. Uit dezelfde informatie blijkt echter tevens dat er de afgelopen jaren diverse positieve initiatieven plaatsvonden om de rechten van LGBTI-persoon in Albanië te verbeteren en dat er, mede onder invloed van voornoemde progressieve antidiscriminatiewetgeving, geleidelijk aan een mentaliteitswijziging tot stand komt. Verschillende LGBTI-organisaties strijden openlijk voor de rechten van LGBTI in Albanië. In Albanese scholen worden steeds meer voordrachten gegeven door LGBTI over hun geaardheid. Vertegenwoordigers van de Albanese LGBTI-gemeenschap krijgen in de pers steeds

vaker een forum. Dat er een positieve evolutie binnen de Albanese gemeenschap kan worden vastgesteld, blijkt tevens uit de organisatie van diverse LGBTI-evenementen in de afgelopen jaren, zoals een jaarlijks diversiteitsfestival, een jaarlijkse Gay (P)ride, een fototentoonstelling, bewustwordingscampagnes in het kader van The International Day against Homophobia, Transphobia and Biphobia, party-avonden in Tirana e.d.m. Deze vinden actueel gewoonlijk plaats zonder (grootschalige) incidenten en de politie zorgt voor de bescherming van deelnemende activisten. Tevens werd in december 2014 in Tirana een eerste opvanghuis voor LGBTI-personen geopend. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij verzoeker echter niet het geval. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers niet/nergens, en hij toont het tegendeel niet aan, dat hij zich met betrekking tot de verklaarde problemen met zijn neven tot de Albanese autoriteiten heeft gewend. Verzoeker diende geen klacht in bij de Albanese politie, noch zocht hij op enige andere wijze (mogelijke) hulp en/of bescherming. Verzoeker kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in zijn land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot zijn problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet. De stelling in het verzoekschrift dat “verzoeker zich niet” kan “berusten op nationale beschermingsmogelijkheden”, berust aldus, gelet op verzoekers totale nalaten zijn beweerde problemen bij de Albanese autoriteiten aan te kaarten, niet op enige eigen concrete en persoonlijke ervaring(en), en mist dan ook elke grondslag en ernst. Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn beweerde problemen met zijn neven, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan en daargelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid, aan nationale bescherming ontbreekt.

4.4. Een loutere verwijzing, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift, naar (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent de situatie inzake beschermingsmogelijkheden voor kinderen en kinderarbeid in Albanië alsook over de situatie en discriminatie van LGBTI-personen in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter naar algemene informatie te verwijzen, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.5. Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4.6. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis

en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 april 2018, vraagt verzoekende partij om haar zaak te behandelen achter gesloten deuren. Verzoekende partij verwijst naar de problemen die zij heeft gekend omwille van haar geaardheid en licht toe dat zij daar niet over gesproken heeft bij de DVZ, en zij daar wel een verklaring voor gegeven heeft. Verzoekende partij wijst er tevens op dat zij geen bescherming kan bekomen in haar land van herkomst en zij nu pas 18 jaar oud is en van haar moeilijk kan verwacht worden dat zij de politie inschakelt. Zij vreest dat door naar de politie te stappen haar problemen nog erger zullen worden. Verzoekende partij wijst naar haar jeugdige leeftijd, de gebrekkige familiale toestand en het feit dat zij afgelegen woont. De voogd van verzoekende partij (thans is zij meerderjarig) wijst erop dat hij en zijn pupil samen de tante en de oom hebben ingelicht over de reden waarom zij haar land van herkomst heeft verlaten, met name haar geaardheid. Uit de verklaringen blijkt dat de familie in België daar niet positief op heeft gereageerd en van oordeel is dat verzoekende partij ziek is. De zaak wordt op 29 juni 2018 verdergezet en de verwerende partij wordt opnieuw opgeroepen. Verwerende partij is niet aanwezig waardoor beslist wordt om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek met betrekking tot de geaardheid van verzoekende partij.

5. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Een verder onderzoek dringt zich op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 januari 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS